TARTU HERBERT MASINGU KOOLI

AJARAAMAT

2014/2015. õa

Hea lugeja ja vaataja!

Õppeaasta lõpus ajaraamatu sissejuhatust kirjutades tõden, et jälle on täis saanud aastaring. Sellesse on mahtunud kosutav suvi, mis premeeris tublisid tegutsejaid. Ajaraamatu algust tähistas siiski sügis, kus algas õppimine ja muutusid klasside numbrid. Õpilased ja õpetajad vahetasid õpikuid ja töövihikuid, laudu, toole ja klassiruume. Nagu iga õppeaasta alguses. Koos tegutsedes toimusid oodatud ja toredad traditsioonilised üritused.
Peagi saabus talv, kus vahetasime ära aastanumbri - 2014 sai 2015. Vastlapäeval lasime pika liu, mis tõotas rikkalikku aastat. Nii see ongi. Kevadeks oleme kõik saanud targemaks, tublimaks, pikemaks ja põnevamaks. Selle tõestuseks ongi see ajaraamat. Siia on koondatud just selle õppeaasta ütlemised ja mõtlemised, kirjutused ja joonistused.
Aitäh kõigile, kelle töid siin imetleme! Tänu nende juhendajatele!
Jaksu lugejatele ja vaatajatele!

Tiina Kallavus
koolijuht

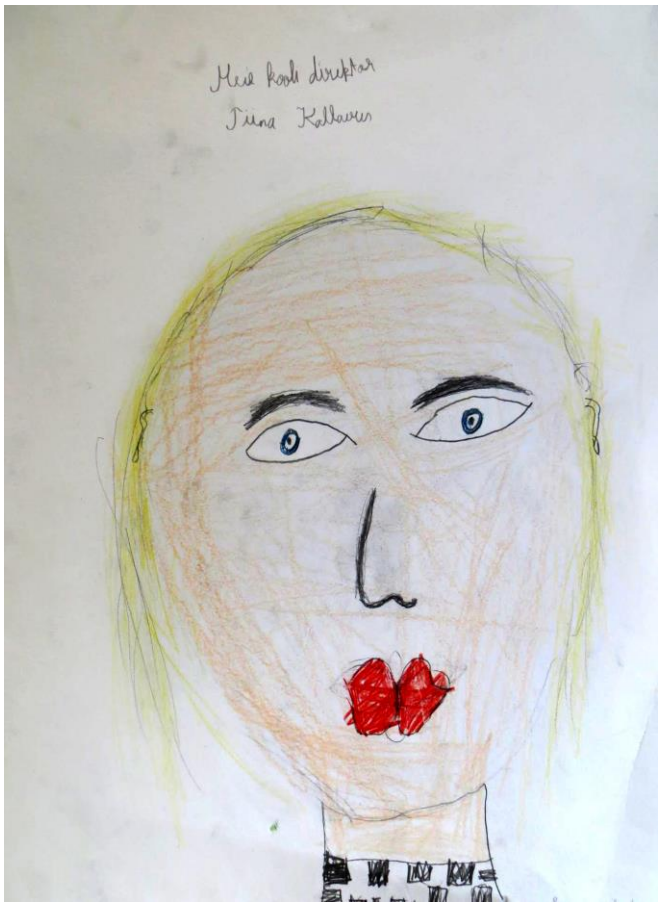

Aramis Mäeots, 3.b klass

Gregory Reiko, 9.d klass

1. - 3. KLASSID

3.E
Kristjan Kukk
03.03.2015

Mulle meeldib Tartu Herbert Masingu Kool selle pärast, sest siin on väiksed klassid ja klassis pole suurt müra. Bab selle näeb hästi tahvlile. Mul on kolm klassikaaslast Jaan, Rebecca ja Simona. Aga vahepeal käib tuppis ka Ove. Ta ei käi selleparast paljudes tundides, sest ta läheb kergesti närvi. Klassis on Jaan mu parim sõber. Minu arust on kõige ilusam minu klassis Rebecca. Aga mina unusta kodutööd tihti tegemata. Minu klassijuhataja on Marion ja minu nimi on Kristjan.

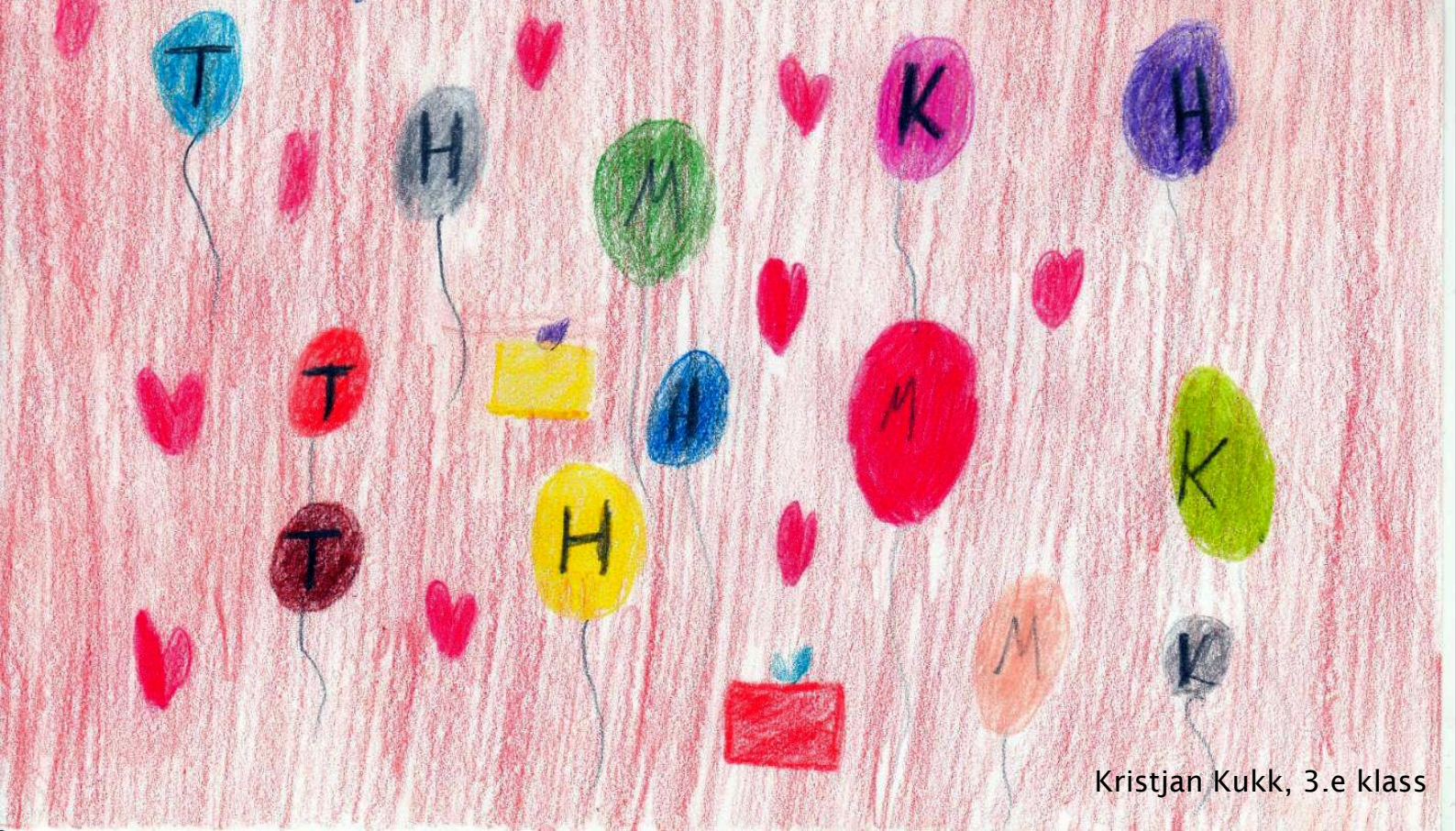

Kristjan Kukk, 3.e klass

Ma roovin et mere kool püsiks igavesti
olles. Ma roovin et mere koolis
käiks rohkem õpilasi. Ma roovin et se
kool saaks alati aina targemaks.
Mulle meeldib selle kooli tait.
Mulle meeldib siin koolis käia sest
siin saab targaks.

NIMI: Jaan KLASS: 3e KUUPÄEV: 03.03

Jaan Martin Vaino, 3.e klass

Mina olen väike tüdruk ja minu nimi on Carmen Sofia Kivi. Mul on ka väike õde. Tema nimi on Katariina ja tema on samuti tüdruk nagu minagi. Vahel on ta täitsa tore, aga mõnikord natuke üleannetu. Mina ise olen temast palju suurem ja targem. Mõnikord ma mõtlen, et kui tore oleks, kui mul oleks väike vend, aga ema ütleb, et meil pole vaja rohkem lapsi pahandust tegema, aitab minust ja Katariinast. Mina olen oma õega väga lahke. Mul on vanaema ja vanaisa ka. Nemad on emme vanemad.

Ma lõpetasin Pääsupesa lasteaia. Üks poiss nimega Remi ei teinud minust välja. Mina arvan, et see on vale käitumine. Poisid peavad rääkima tüdrukutega, mitte teesklema, sest ma olen tema sõber. Sõber peab oma sõpra hoidma, ükskõik, mis olukord on ja temale alati appi tulema.

Kui ma olin talvel lasteaias, sadas paksu lund ja mina vaatasin aknast, kuidas lumi taevast alla sadas. See oli nii ilus, et mul oli nutt kurgus aga emme ütles, et pole vaja nutta.

Sügisel lähen Masingu kooli. Mul hakkab olema väga palju sõpru, kellega mängida toredaid mänge ja mul ei ole enam igav. Mulle meeldib väga mängida.

Minu tuppa on lühike maa. Mul on narivoodi. Minu poolõde Gettrin magab üleval. Mina magan all. Katariinal on oma voodi. Õhtul, kui mina magama lähen, loeb emme mulle unejuttu ja hommikul, kui ma ärkan, lähen kõigepealt sööma. Siis teen endale ilusa punuka. Mina olen kõige kaunim ilma peal.

Vahel läheme õhtuti emme ja issiga ja Gettrini ja Katariinaga trepi peale ja vaatame, kuidas tähed langevad. Me pigistame silmad kinni ja soovime ühe soovi. Ma soovin, et mul oleks kõik hästi.

Iga päev paistab päike. Mulle meeldib niimoodi ärgata, kui päike paistab, aga kõige rohkem meeldib mulle vaadata päikeseloojangut. Tavaliselt hommikul, kui on minu sünnipäev, siis ma magan nagu kott. Siis tulevad ema ja isa ja õde, kes laulavad mulle sünnipäevalaulu. Nad annavad mulle kingitusi. Ma teen need lahti. Kui seal sees on raamat ja mingi mänguasi või lauamäng, siis ma olen väga õnnelik. Mul on väga palju lauamänge, aga emme ütleb, et ma ei mängi neid kunagi, need koguvad tolmu. Mina ei arva nii.

Tulevikus, kui ma saan suureks, hakkan loodusuurijaks ja võib-olla saan endale mehe ka. Ma tahan endale väga lemmiklooma, kelle eest hoolitseda. Emme mul ei luba praegu lemmiklooma võtta, sest ta kakab kõik kohad täis ja seda me ei taha. Mõnikord ma mõtlen, et kui hea oleks, kui mul oleks lemmikloom, aga mu vanemad arvavad teisiti. Ma ei saa sellest kuidagi aru. See on umbes sama, kui üks poiss tahtis endale koera, aga vanemad ei lubanud. Sama lugu on lemmikloomaga.

Ma käin vahel Tallinnas ja olen alati õnnelik. Siis on ka kõik teised õnnelikud. Kõige rohkem meeldib mulle aga maasikaid süüa.

Carmen Sofia Kivi, 1.b klass

Kirke Gail Sõster, 3.d klass

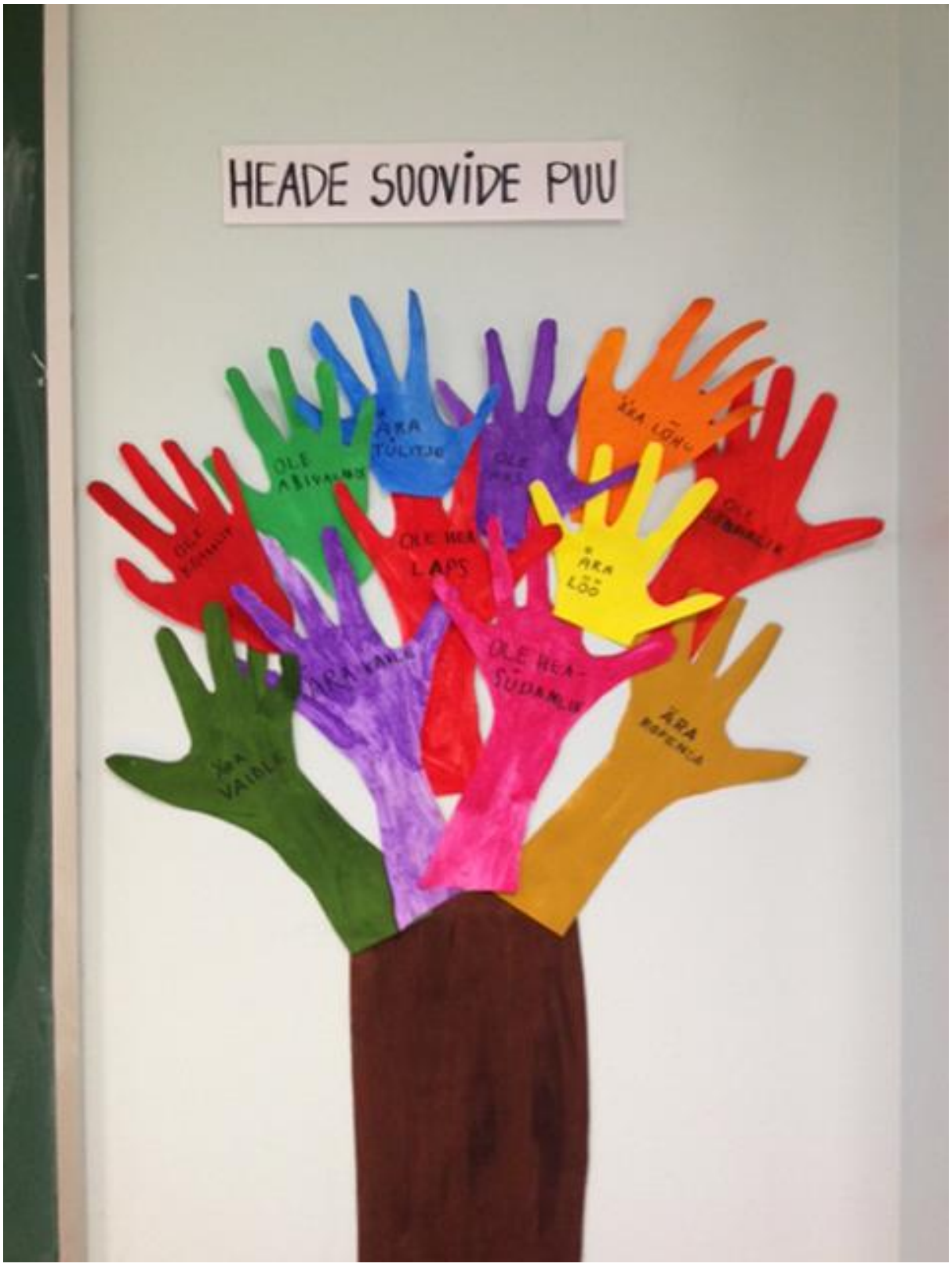

3.e klassi ühistöö

PALJU ÕNNE THM

Kui kooli olin
teel siis maha
kukkusin teel
siis teisele poole tee
~~teel~~ läksin et
jõuda kooli

Nimetu

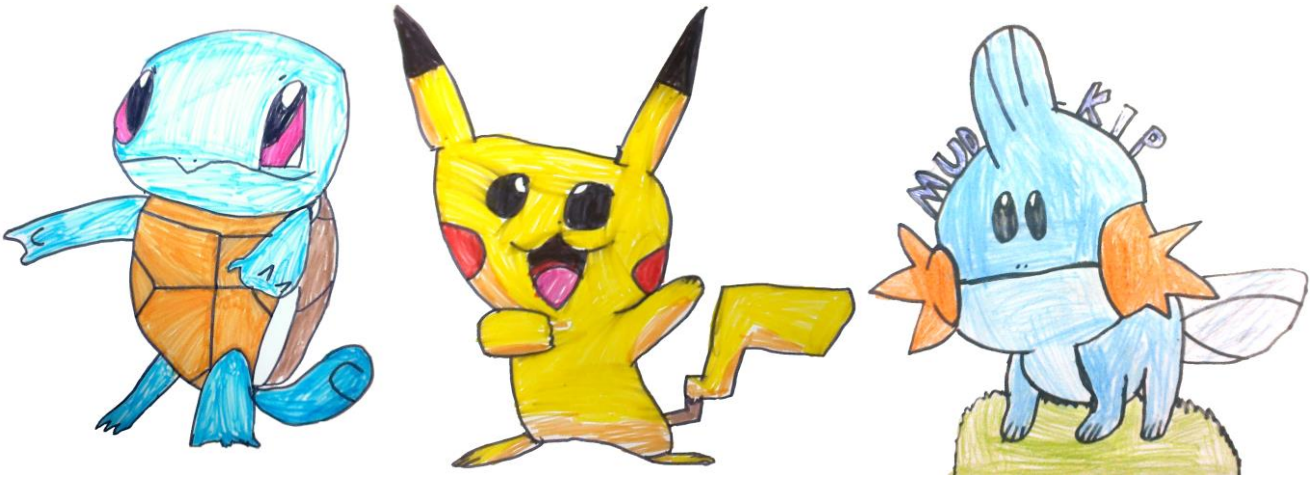

Richard-Janis Leemet, 3.d klass

Kadi Riin Urmet, 3.a klass

Cameron Laasik, 2.b klass

Maksim Manuilov, 2.b klass

Erkki Sepping, 3.b klass

MINU ILUS NÄSING

MULLE MEELDIB ÕPPIDA NÄSINGU KOOLIS.
ÕPETAJAD ON HEAD JA TOREDAD. NELJAPÄEV
ON TORE PÄEV, ENDA ÜMBER SÕPRU NÄEN.
TERE, TERE, TERE, KOOS ON KOGU METS
PERE

Mattias Loova

5. märts 2015

Marion Visnapuu, 8.a klass

4. - 6. KLASSID

Arva ära?

Meie klassis käib üks poiss,
väikest kasvu, valge pea.
Enamasti on ta "naiss"
inglise keel on üsna hea.
Poiss pole toss,
tal meeldib kross.
Lõbus, lahe väike kutt
arva ära kellest jutt?

Kermo Kivioja, 5.a klass

Fred Odrats, 5.a klass

Beatrice Kalinin, 5.a klass

Minu kool

Hommikul kui kooli lähen,
on mul tuju väga lahe,
isegi kui ilm on paha,
kooli lähen rõõmuga,
koolis mul on palju sõpru,
erinevas vanuses,
nendega on väga tore,
vahetunnil suhelda.
Õpetajad on mul head,
vedanud on nendega,
nemad õpetavad mind.

Beatrice Kalinin, 5.a klass

Christopher Robin Audova, 6.a klass

KUIDAS KILPLASED PÕLLUL SOOLA KASVATASID

Tuntud muinasjutu järgi kirjutatud näidend.

Valminud 6.a ühistöö tulemusel e-õppepäeval 27.02.2015

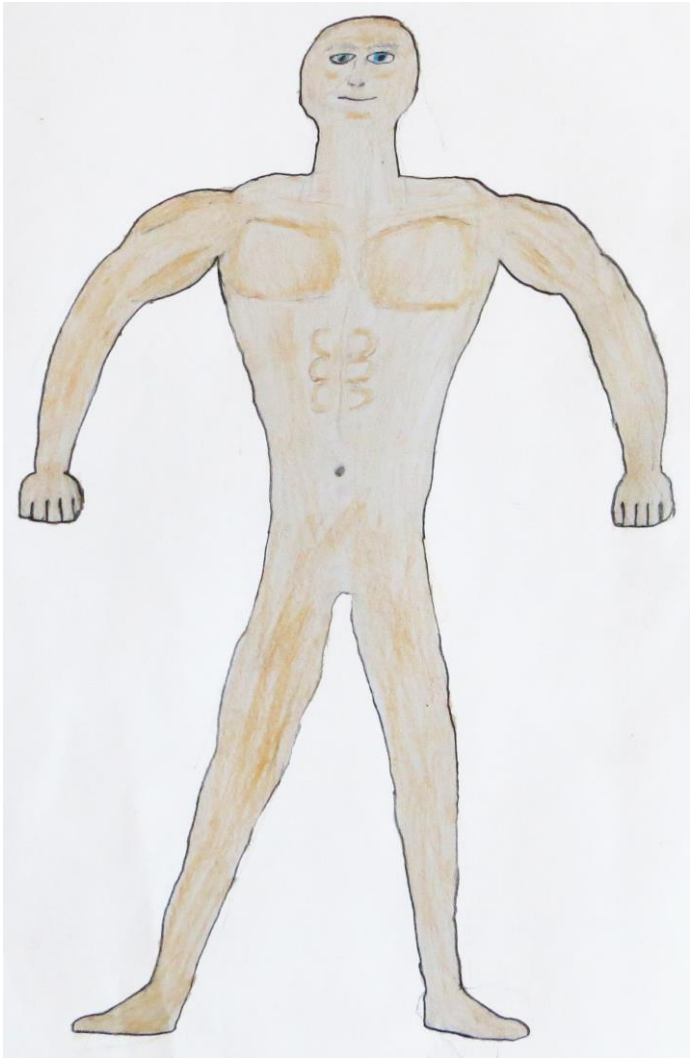

Kaupo Sööt, 5.c klass

1.PILT

JUTUSTAJA: Juhtus nii, et maailmas sõjad möllasid ja selle tõttu Kilplas soola hind väga kõrgele tõusis. Nüüd oli kilplastel hea nõu kallis, kuidas soola odavamalt lauale muretseda. Koguneti nõu pidama.

1.kilplane: Hakkame ise soola otsima ja kaevandama!

Koos: Jaa!

2.kilplane: Meil on kodus heeringatünn. Kala sai otsa, aga tünn on alles. Pesema soola tünnist välja.

Koos: Jaa!

3.kilplane: Küsime jumala käest tasuta.

Koos: Jaa!

4.kilplane: Ostame soolalambi ja jahvatame seda.

Koos: Jaa!

1.kilplane: Lähme võtame mereveest!

Koos: Jaa!

2.kilplane: Võtame tee pealt liiva ja segame soolaga, saab rohkem.

Koos: Jaa!

3.kilplane: Teeme ise soola!

Koos: Jaa!

4.kilplane: Külvame soola põllule! Kasvatame nagu rukist või otra! Nõnda ei saa võõrad kaupmehed meid petta!

Koos: Jaa! Jaa! Jaa! Nii teemegi!

2.PILT

JUTUSTAJA: (Kilplased samal ajal askeldavad: künnavad, kaevavad, külvavad) Mõeldud-tehtud. Suur tükk kogukonna maad künti ja äestati hoolega ära ning külvati soolaseemet täis. Ning ka edaspidi kandsid kilplased soolavälja eest hästi hoolt. Iga põllu nurgale pandi mees vahti, et linnud ei pääseks soolateri ära noppima. Kõik valvasid kõigi järele, et keegi oma jalaga soolavälja peale ei astuks.

Ei kulunud palju aega, kui soolaväli läks kenasti haljendama. Rõõmsal meelel käisid kilplased seda iga päev vaatamas, kuidas soolataimed sirguvad. Ise kiitsid taimi ja hoiatasid igasuguste ohtude eest.

1.kilplane: Vaadake, et lind soola nokkima ei tuleks!

2.kilplane: Kui ainult ufod oma lennuvälja meie põllule ei teeks.

3.kilplane: Peame jälgima, et keegi soolataimi ära ei varastaks.

4.kilplane: Paneme kaamerad üles!

3.PILT

JUTUSTAJA: Ühel hommikul nähti aga hullu lugu. Valvurid olid magama uinunud ja kui unest ärkasid, sõtkus üks põssa põllu peal ringi. Vahtide ehmatus oli suur. Kange hirmuga jooksid nad kui peata kanad ringi ega osanud midagi ette võtta.

Toimub notsu äraajamine Jooksevad ümber põllu, aga põllule keegi astuda ei julga.

1.valvur: Jube õnnetus on põllule lahti pääsenud! Laseme teda soolapüssiga!

2.valvur: Võtaks kraana ja tõstaks ta minema.

3.valvur: Põssa, põssa, tule issi juurde!

4.valvur: Karjume nii kõvasti, et ta ära läheb!

4.PILT

JUTUSTAJA: Viimaks võtsid vaesed mehed südame rindu ja ruttasid külasse oma õnnetust teistele kuulutama. Tähtsad nõuisandad tulid kokku ja

arutasid asja edasi ning tagasi, risti ja põiki, läbi ja lõhki. Mõnel mehel pidi juba pea kangest mõtlemisest halliks minema.

(Notsu sööb samal ajal ikka edasi.)

1.nõuisand: Lähme meelitame põssa mingi hea toiduga põllult ära.

Koos: Ei!

2.nõuisand: Teeme loosungi ja nõuame põssa lahkumist.

Koos: Ei!

3.nõuisand: Anname valvurile loa põllu peale minna!

Koos: Ei!

4.nõuisand: sosistades, nii, et pealtvaatajad ei kuuleks: … näitab kätega, kuidas valvurit kanda

Koos: Jaa! Jaa! Nii teemegi.

5.PILT

JUTUSTAJA: Kuna valvur ei tohtinud oma jalga põllu peale viia, siis astusid põllule tavalised külaelanikud, kelle jalgade kohta midagi öeldud ei olnud.

(Notsu jookseb eest ära ja valvur järel)

JUTUSTAJA: Ning sealjuures ei puudutanud valvuri jalg kordagi maapinda ega teinud kasvavale soolaviljale mingit kahju.

6.PILT

Päevad kulusid ning viimaks jõudis kätte soolalõikuse aeg. Kilplased seisid ümber põllu ja kiitsid soolataimede ilu.

1.kilplane: Küll on alles suur ja lopsakas soolavili.

2.kilplane: Vägevad taimed, kas pole.

3.kilplane: Siit saab ikka palju soola.

4.kilplane: Näed, see seal, sinna istutasin mina, vaata kui ilus, kõige ilusam! Hakkame siis tööle!

JUTUSTAJA: Nüüd pandi koos sõrmed soolavilja kitkuma…

Koos:(Hädakisa): AI, AI, AI, AI

JUTUSTAJA: (kui hädakisa on möödas): Küps sool oli nii tuline kibe, et näpud ära kõrvetas. Küll mõtlesid kilplased, kuidas sool ülearu palju väge sai. Õige kurvalt hakkasid kilplased kodu poole minema.

7.PILT

Jutustaja: Neile tuli vastu võõras, hoopis teise küla mees. Ta kuulas kilplaste kurtmise ära. (kurtmine toimub tegevuste näitamises kätega).

Võõras: Te kasvatasite nõgeseid, kulla mehed.

Nördinult lonkisid kilplased küla poole.

Renek Vutt, 6.a klass

Muinaslugu sellest, kuidas lille ilu võib hävitada

Kui lapsed on koolist lahkunud ja uksed lukku pandud, hakkab klassides toimuma kummalisi asju. Kord juhtus üks väga imelik lugu, mis sai alguse õpetaja Siirile kingitud orhideest.

Nimelt unustas või jättis õpetaja lilleõie klassilauale vaasi ning läks koju. Teadagi ärkavad kõik asjad ellu siis, kui ruumid on inimestest tühjad. Nii ka seekord. Kaunis, õhkõrn roosa orhidee hüppas vaasist välja ja tegi laua peal mõned tantsusammud. Paks kaustik õhkas vaimustatult, eesti keele vihikud panid pead kokku ja hakkasid sosistama, kaardikepp ajas silmad suureks nagu tõllarattad. Tema vapper süda lõi kõvemini kui tavaliselt.

Järsku märkas orhidee kaardikepi kiindunud pilku ja tardus paigale. Lille süda tagus samuti tugevasti. Neid kahte tõmbas teineteise poole! Nii liikusid kaardikepp ja orhidee aeglaselt teineteise suunas, kui korraga helises koolikell- täiesti valel ajal, sest tunnid olid juba läbi. Helina järel ilmus välja vana teekann, teab, kust kohast. Tedagi võlus orhidee ilu ja lõhn. Teekann proovis lille südant endale võita, pakkudes talle kallihinnalist teed sidruni ja tükisuhkruga. See oli asjatu vaev, sest orhidee kuulus juba teisele.

Nüüd ei jäänud vanal muud üle, kui kaardikepp duellile kutsuda. Alguse sai võimas lahing, millest kogu klassi rahvas kihama lõi. Kui teekann ründas oma ümara tilaga, siis kaardikepp torkas enda terava

otsaga. Raamatud riiulil, tahvel ja kriidid hoidsid vapra kaardikepi poole. Teetassid ja salvrätikud innustasid teekannu, lärmasid üksteise võidu. Kahevõitlus läks järjest ohtlikumaks, juba kukkus üks tool ümber ja tegi kõva müra. Ehmunud orhidee puges vaasi peitu ja jäi sinna liikumatult paigale.

Mõlema rüütli saatus oli kurb. Hommikul leidis koristaja 6a klassi põrandalt pooleks murdunud kaardikepi ja purunenud teekannu.

Ta ohkas tüdinult, vaatas aknast tõusvat päikest, tõmbas kopsud lillelõhna täis ning hakkas kraamima. ,,Küll on ilus lill," mõtles koristaja.

Erlend Kivi, 6.a klass

Beatrice Kalinin, 5.a klass

Pärast kooli

Oli reedene päev. Kõik olid koolis ja õppisid. Parajasti käis just mata tund. Klasside aknad, kapid, lauad, toolid- kõik ootasid, kuna saab kool läbi. Lõpuks, kui reede läbi sai, siis hakkasid kõik rääkima.

Prügikast tahtis karjuda, aga jäi ikka vakka. Toolid hakkasid rääkima: ,,Kuulge, poisid, nad on läinud!“ ,,Mis te teete! Kõik on läbi! Tulge välja, tulge välja!“ ütles üks julge tool, kes oli väga õnnelik. Lõpuks ärkas arvuti üles. Ta oli närvihaige. Arvuti ütles: ,,Kuulge, kas te tasem ei saa olla. Kõik ei ole veel lahkunud. Näiteks valvuritädi on sööklas endale friikaid ostmas.“ Kohe, kui ta seda kuulis, tuli kapi vahelt tormates välja saalihokikepp, mis oli juba mitukümmend päeva seal veetnud. Ta küsis: ,,Kas ma kuulsin enne õigesti, et keegi tellib friikaid. Oi, kui hea! Arvuti, ütle, kui palju need maksavad?“ ,,Minu andmete põhjal 2.60 eurot,“ vastab arvuti. Saalihokikepp mõtleb: ,,…kuidas seda raha kokku saada?“

Laudadel tuli mõte: ,,Lähme puhvi ehk puhvetisse!“ Suured kapid said ka selle peale maast lahti ja liikusid edasi. Kapid läksid liiga hulljulgeks. Nad lõhkusid ukse ära ja jäid turvakaamerale vahele. Toolid ütlesid: ,,No vaadake, mis te nüüd teinud olete ja nüüd paljastasite meid!“ Valvuritädi kutsus kaks tugevat meest kappe tagasi viima ja kapid mõtlesid, et see õhtu ei läinud just plaanipäraselt.

Arvutil tuli hea mõte: ,,Kuulge, tellime pitsapoisi! Tellime pitsa! Mina panen ,,Muumitrolli“ Youtubes käima ja ongi kõik.“ Tool pahandas: ,,Miks me peaks just ,,Muumitrolle“ vaatama, äkki vaataks hoopis ,,Visa hinge“? Arvuti küsis: ,,Millist osa me siis vaatame?“ Tool ütles: ,,Vaatame ,,Visa hing 5“. Kõik olid sellega nõus. Ja nii see läkski. Nad hakkasid iga õhtu arvutist lahedaid filme vaatama ja pitsat sööma.

Hommikul ei märganud keegi, et öösel klassis võimas elu käinud oli.

Romet Holter, 6.a klass

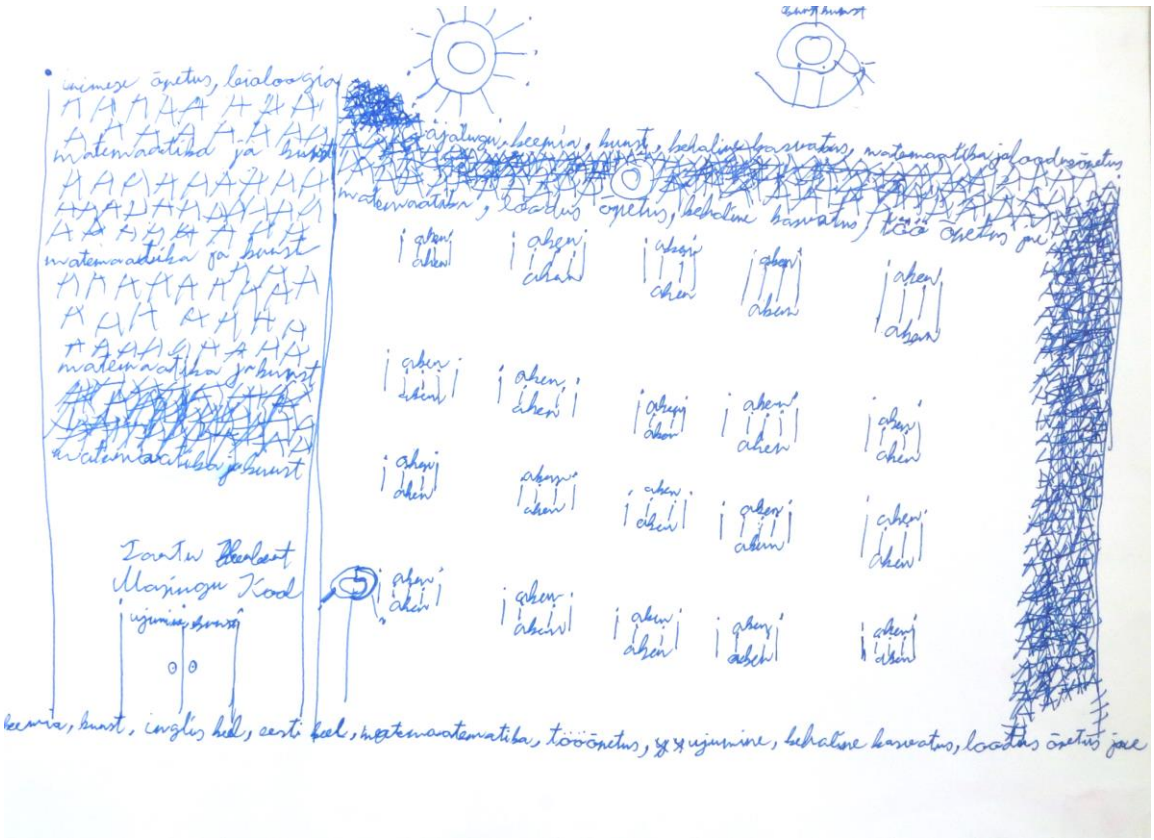

Janar Zuba, 5.a klass

Kaupo Sööt, 5.c klass

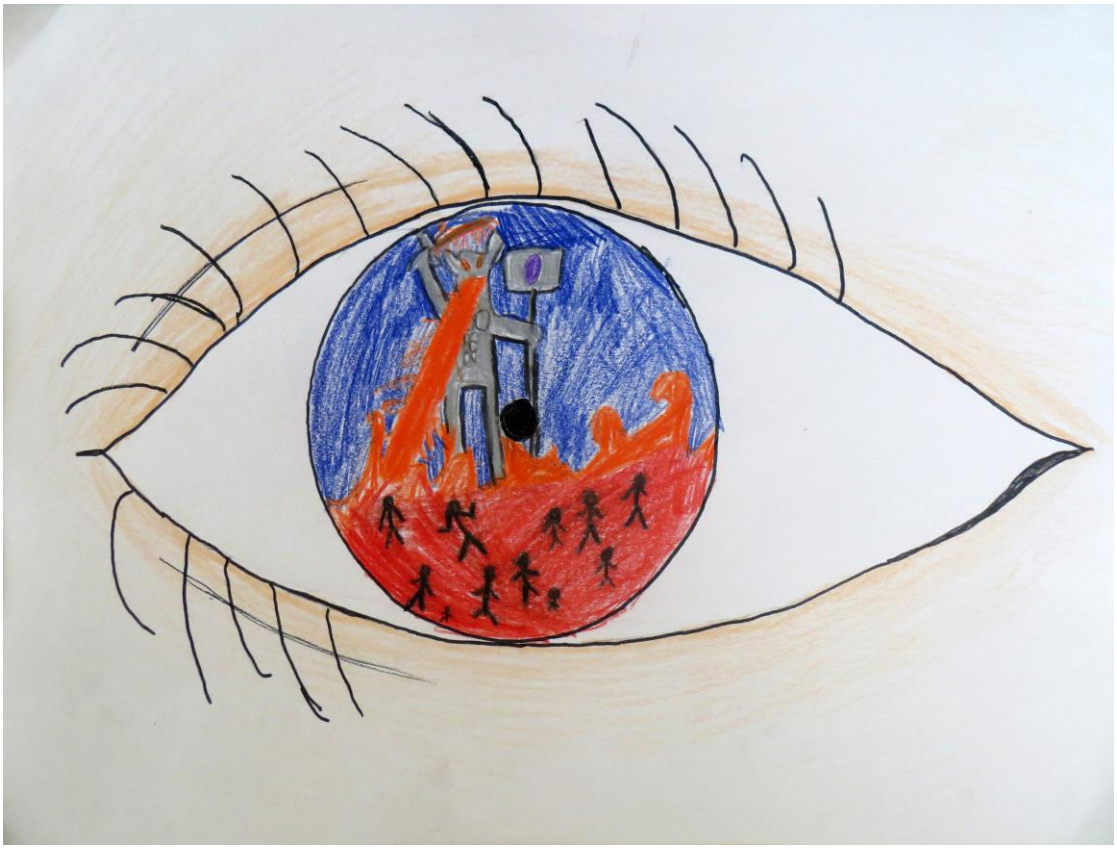

Kasper Markus Kroon, 4.b klass

Heiko Maasikas, 4.b klass

Sepapoisid

Eile oli meil tore päev. Me käisime koos Peipsi järve ääres Kolkja linnas. Kohale sõitsime õpetaja Evelini ja õpetaja Heikki autodega.

Kõigepealt, kui me kohale jõudsime, oli meil natuke aega süüa. Pärast söömist aitasime õpetaja Heikkil sepikoda kokku panna. Tõstsime tööriistu, lõõtsa, jalaga ringiaetava ventilaatori, alasid, kus taguda rauda, haamrid, mis kaalusid 1 kg, 2 kg, 5 kg, tangid, naelatopsiku, raudpulgad, millest sai teha naelu, kivisütt, puupakke, millel seisid alasid, ääsi, kus tegime tule.

Pärast pooletunnist sepikoja kokkupanemist õpetas õpetaja Heikki, kuidas teha lõõtsa ja ventilaatoriga ääsil tuld. Lõõtsa pidi üles-alla liigutama ja ventilaatorit pidi väntama.

Pärast õpetust hakkasime tööle. Kõik võtsid raudpulgad kätte ja hakkasid rauda sulatama. Mina sulatasin rauda ääsil, mille tuld suurendas ventilaator. Me väntasime kordamööda. Kõigepealt tuli sulatada raudpulk nii väikeseks, et see mahuks ilusti naelatopsikust läbi. Et seda väiksemaks teha, tuli raudpulk panna tulle ja oodata, kui ta muudab värvi. Kui see oli värvi muutnud, tuli see välja võtta ja alasi peal kuum koht puruks peksta, nii kaua, kui raud oli jälle tavalist värvi. Siis tuli raudpulk jälle tulle pista ja oodata, kuni see punaseks läheb ning uuesti taguma hakata. Vahepeal saime me kõrvetada. Mõni haaras kohe raudpulgast kinni, nii et kindad ära sulasid. Eriti osavad jõudsid isegi kaks naela valmis teha.

Õpetajad Siiri ja Evelin küpsetasid õues maitsvaid pannkooke. Peale sai panna õunamoosi või haput moosi. Sõime kohe mitu korda.

Teine töö ootas veel. Käisime Peipsi järve äärt puhastamas, me korjasime klaasikilde. Ja siis möllasime tohutu kõrgetes pilliroogudes.

Pärast järve ääres käimist oli aeg koju minna.

Kõik oli lõbus.

Robin Raidmaa, 6.a klass

Konrad Vahter, 5.c klass

Magnus Elder-Võsu, 5.c klass

Ära puutu pommi!

Demineerimisõppustel

Lõhkekehasid võib leiduda metsas, põldude peal, maa sees. Kõige vanem lõhkekeha, mis on viimasel ajal leitud, oli aastast 1860. Lõhkekehade liigid on padrunid, miinid, käsigranaadid, mürsud, lennukipommid ja relvad. Muidugi need pole lõhkekehad, aga sõjamoon on ikkagi.

Teise maailmasõja ajast pärit olevaid lõhkekehi on leitud päris palju. 2014.a leiti umbes 2100 lõhkekeha. Demineerijatel oli eelmisel aastal umbes 1200 või isegi rohkem väljakutset. Eestis on neli demineerijate gruppi: Lõuna-Eesti demineerijad, Ida-Virumaa demineerijad, Põhja-Eesti demineerijad ja Lääne-Eesti demineerijad.

Kodukeemia on väga ohtlik, sest sellest saab ka lõhkekehasid valmistada. ,,Torusiil“ on eluohtlik, sest sellega võib inimene endal sõrmed või jala otsast lasta. Sa ei tea kunagi, millal ta paugu teeb.

Kui leiad ise pommi, siis märgista ta nii, et seda on näha ja mine sõidutee äärde ning helista 112. Ja kui demineerijad on kohal, siis mine mööda märgistatud teed ja näita neile, kus see pomm on. Aga ära ise mitte mingil juhul pommi puutu, see on eluohtlik.

Meile räägiti õppustel ja näidati pilte ning videosid juhtunud õnnetustest. Ühe video peal läks klass reisile ja lapsed tegid laagrisse lõkke. Poisid viskasid lõkkesse metsast leitud mürsu, tahtsid nalja teha. Tüdruk läks ja istus lõkke äärde. Järsku käis pauk ja tüdruk sai surma ning poisid said vigastada.

Õppustel näidati meile ka demineerijate koera. Ta oli lahe. Ühe kotikese sees oli nöör, mis oli kokku puutunud lõhkeainega ja see peideti ära. Koer otsis selle ruttu üles. Meile räägiti veel, kui kaua ja kuidas neid koeri välja õpetatakse.

See päev oli väga tore ja õpetlik. Tean, et ise tehtud lõhkekehad või leitud lõhkekehad on eluohtlikud nii iseendale kui ka teistele inimestele. Parem ärge tehke pomme ja lõhkeaineid, siis on kõigil parem.

Ats Mägi, 6.a klass

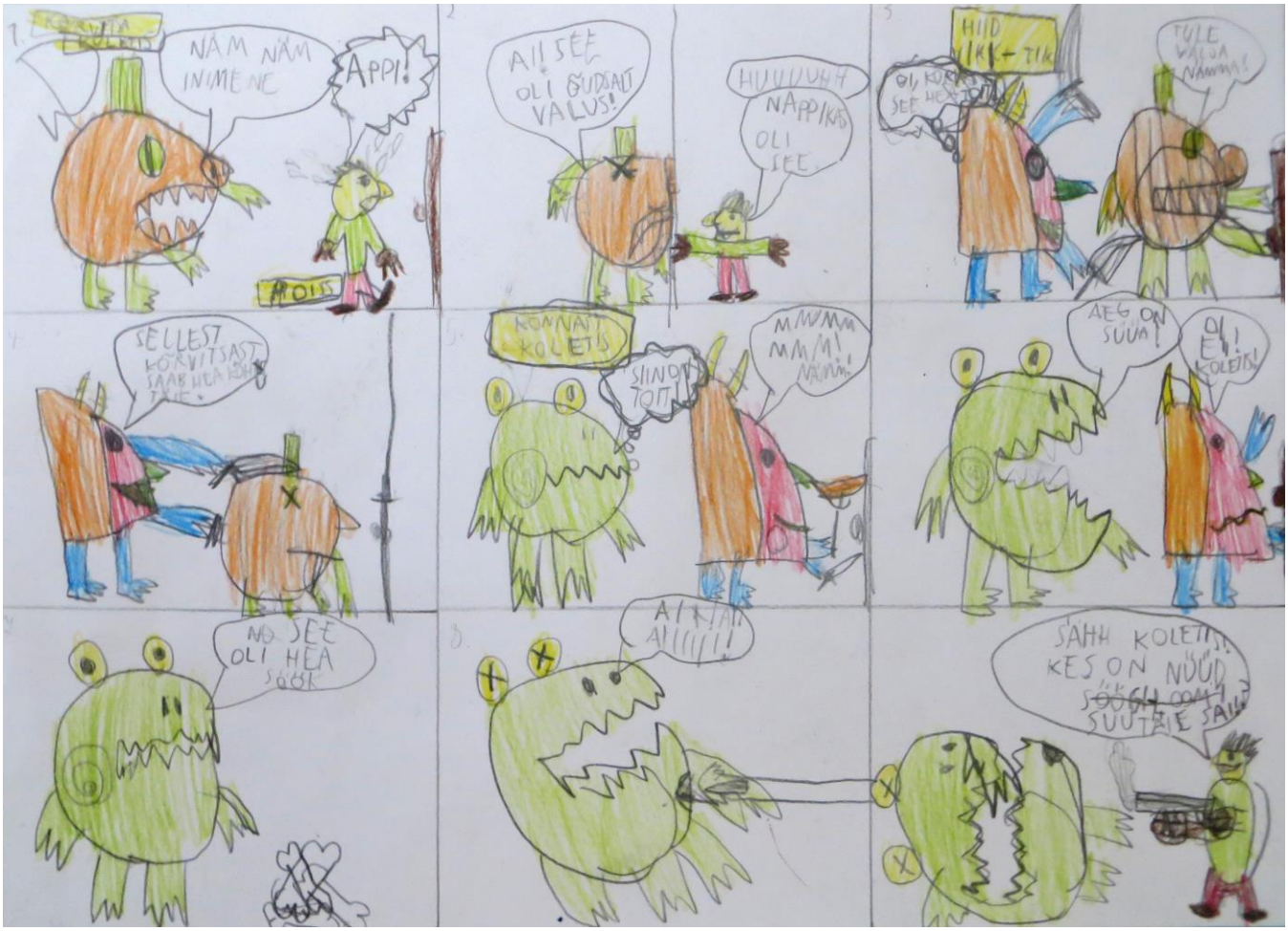

Magnus Elder-Võsu, 5.c klass

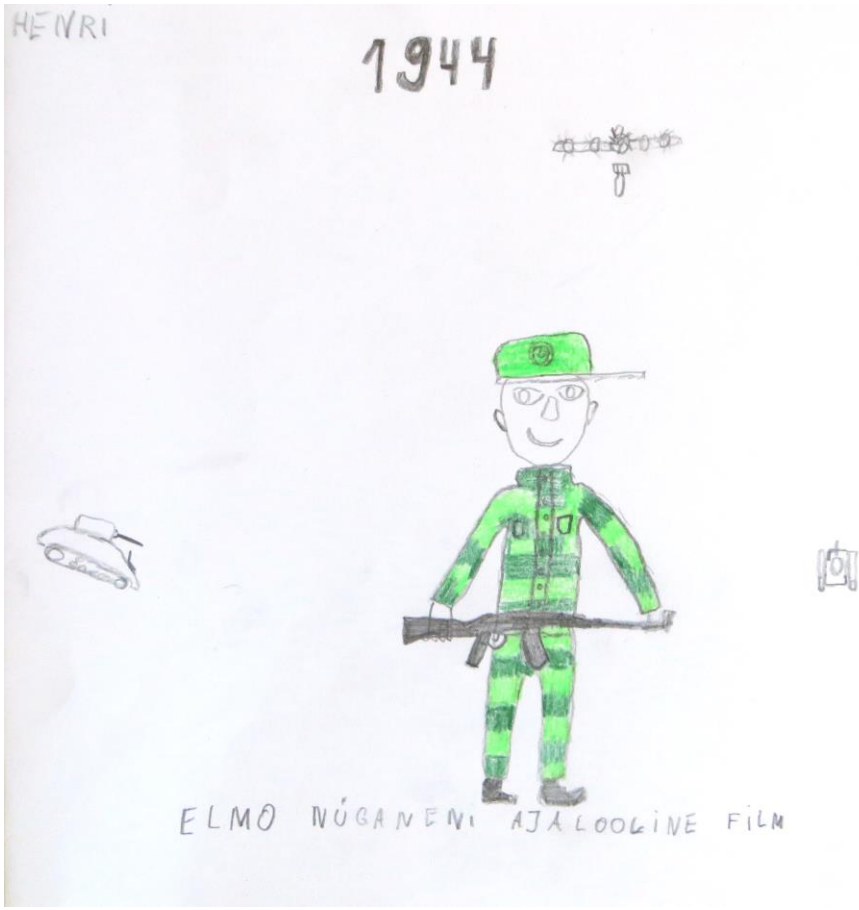

Henri Jäär, 6.c klass

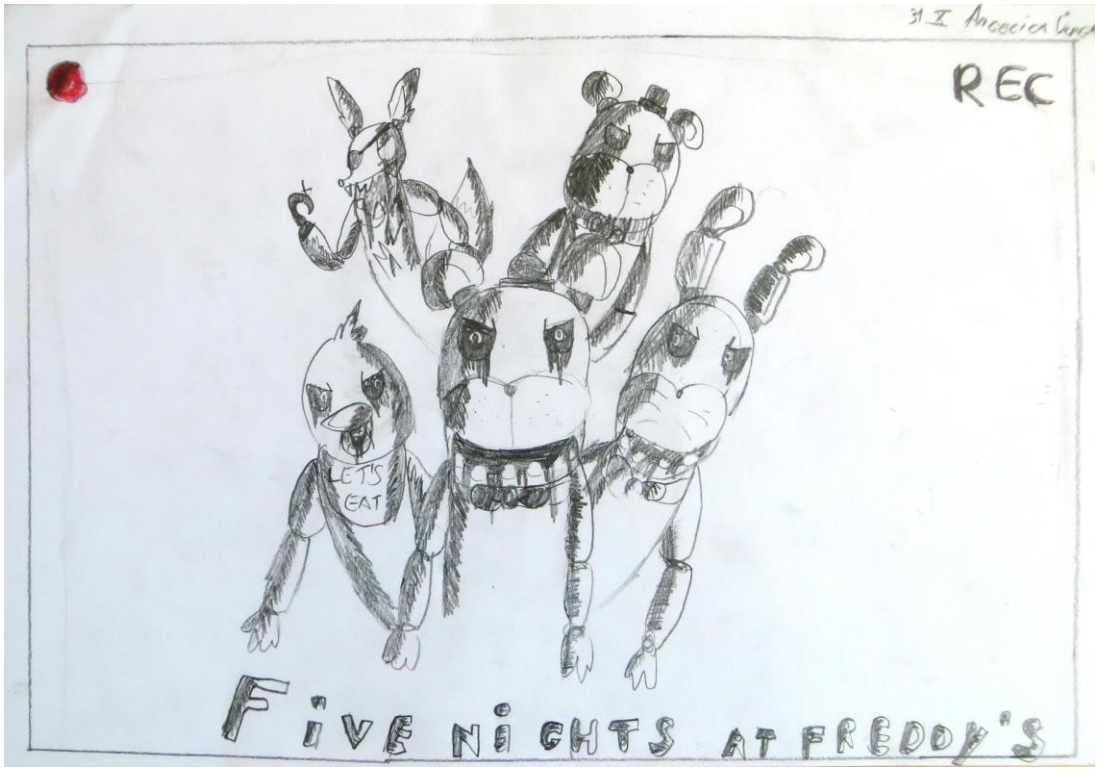

Angelica Ülper, 5.c klass

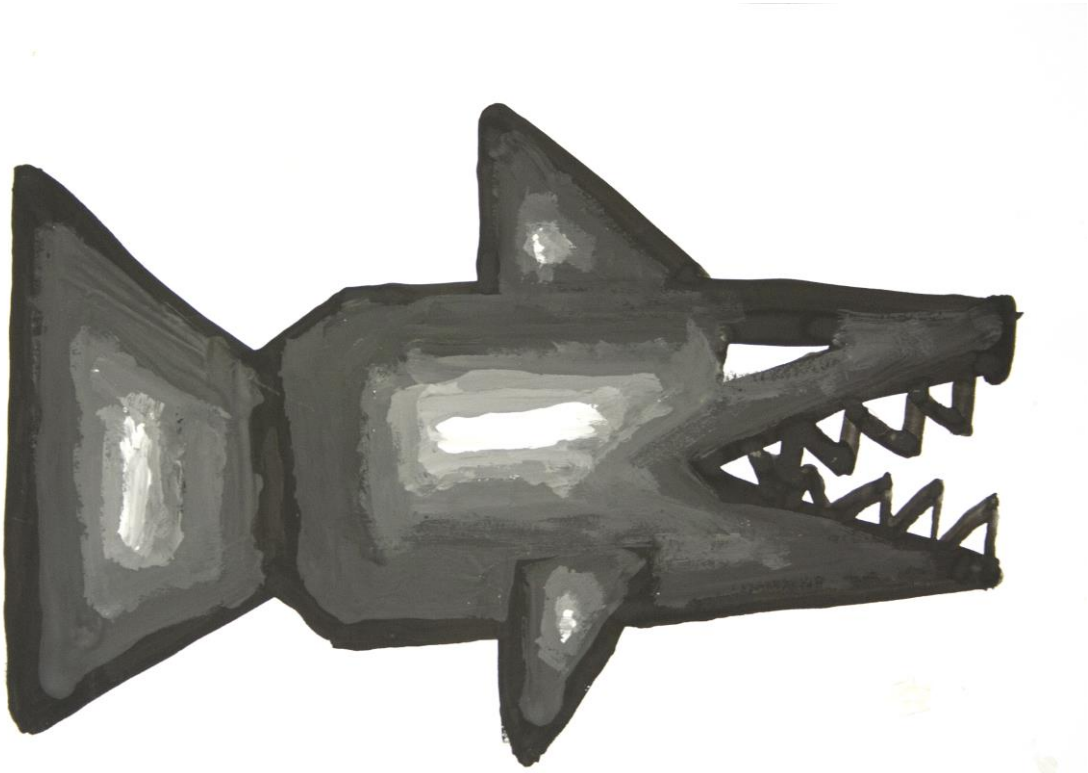

Karl Jaagup Kägu, 4.c klass

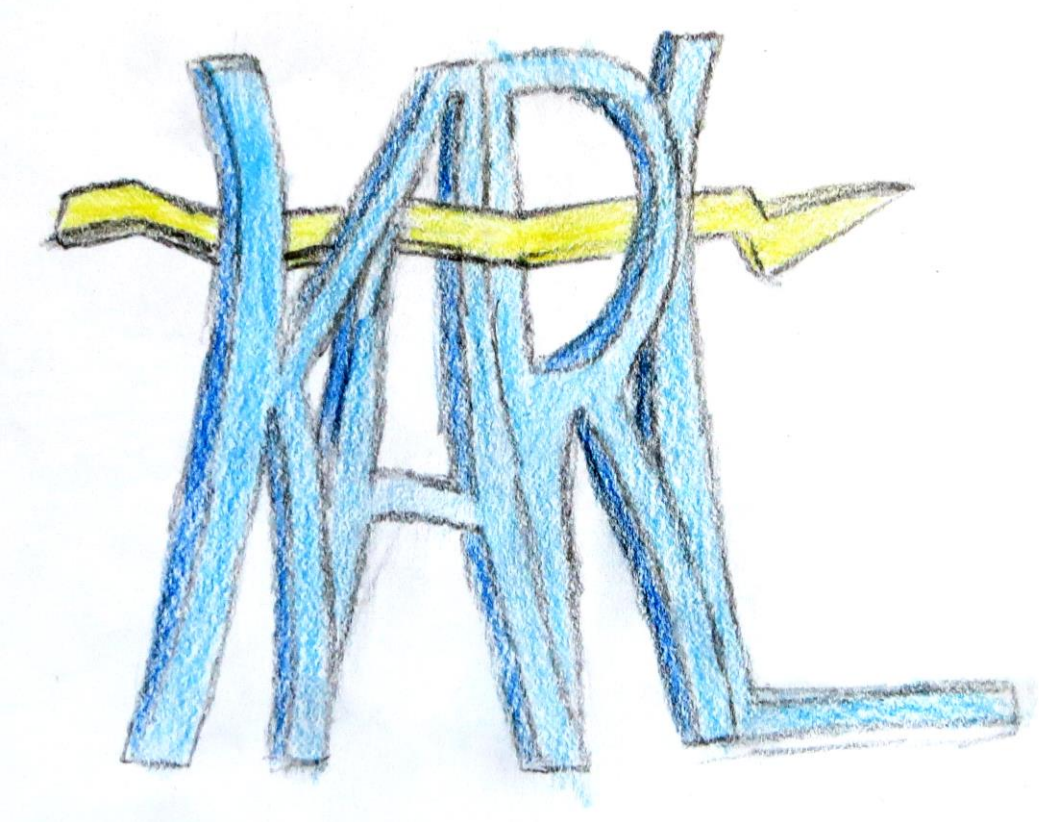

Karl Miljan, 6.d klass

Sigmar Kubja, 6.d klass

Kärt Kuusik, 6.e klass

Kristjan Semjonov, 9.a klass

7. - 9. KLASSID

7. klasside teemantluuletused Eesti Vabariigist

Eesti
kena, ilus
õppimine, mõtlemine, ehitamine.
Väga hea väike maa!
Isamaa

Sander Toma Võrk, 7.c klass

Eesti
väike, vaba
kaitsmine, tõrjumine, kasvatamine.
Minu vaba riigi Eesti eest.
Elupaik

Nimetu

Eesti
paeluv, kultuurne
kaitsmine, hoidmine, võitlemine.
Eestit kaitstakse vaenlase eest.
Vabariik

Elis Pähnapuu, 7.c klass

Eesti

kaunis, vapper

armastamine, austamine, usaldamine.

Armastan oma kodumaad kallist.

Meie

Nimetu

Kodumaa

kaunis, tuuline

armastamine, ühtehoidmine, loomine.

Vaikselt truuks kodumaa mullale.

Eestimaa

Nimetu

Eestimaa

habras, õrn

uskumine, lootmine, armastamine.

Ei mõista, palju hoolin.

Esimene armastus

Nimetu

Grete-Ly Teeväli, 7.e klass

Fantaasia vili

Vana vares lendas madalalt üle raba ja kraaksatas põlglikult . Talle oli kõik selge, mis näiliselt tukkuvas rabametsas varsti juhtuma hakkab. Mudasest pinnast tõusis okstest kätega ja põdra pealuuga punaste hõõguvate silmadega moodustis, mis vaarus mudast välja. Ühe robotliku sammu haaval taarus kaks meetrit pikk olevus mööda ränist metsapinda kännu juurde. Ühe liigutusega tõstis ta kännu üles ja hüppas alla juurikaid täis auku. Kuulda oli vaikne matakas, kui olend laiali lagunedes vastu maad sadas. Vaikselt läks kogu tema keha tükkhaaval tagasi kokku. Ta kõmpis ringi augus, mis oli tema maja. Ta korjas üles teravaotsalise roika ja ronis august välja.

Ta nägi väljas väikest tüdrukut mudamülka piiril ja jooksis, roigas ees ja suu lahti. Kuid äkki saabus hommik ja koletis muutus pikilkus lillepõõsaks, ta oli vaid tüdruku fantaasia vili.

Boris Pakk, 7.a klass

Elis Pähnapuu, 7.c klass

Katrin Pilv, 8.a klass

Kristel Ots, 9.c klass

7.e klass
2014/2015 õ.a
413 B klassis, Tartu

3. Märts 2015

Tartu Herbert Masingu Koolile
Vanemuise 33
51014 Tartu

AVALDUS

Palume meil, 7E klassil lubada avaldada südamlikke õnnesoove kooli sünnipäeval!
Et oleks aina rohkem soojust, turvalisust, rõõmsameelsust, koolivest, õnnelikke hetki, häid hindeid, häid õpetajaid.
Lisaks ootame veel rohkem tüdrukuid, vahetunde, soolasemaid toite ja liftikiipe.

Lugupidamisega

Gea
Kreete-May
Merilin
Maarja
ja klassijuhataja Maria-Helena
Kelly
Grete-Ly
Janne
Melissa Beverly

Mina 10 aasta pärast

Ma olen 10 aasta pärast lõpetanud Tartu Herbert Masingu Kooli. Käin tööl arvatavasti ehitusel või isa juures. Mul on võib-olla lapsed ja naine, kellega ma olen õnnelikus abielus. Elan kindlasti oma majas, sest mulle korteris elada ei meeldi. Reisiksin igale poole sõpradega ja paneks pidu. Vabal ajal käiksin lastega ja naisega kinos ja muidu väljas. Kindlasti tahan koera, kelle nimeks panen Bossu, koera tõug on krifooni, kuna olen selle koera fänn. Hoov tuleb mul väga suur. 10 aasta pärast olen ma 24-aastane. Tahaksin olla väga korralik ja hea inimene.

Ken-Kristjan Tubli-Müür, 7.a klass

Mina 10 aasta pärast

Ma olen lõpetanud Tartu Herbert Masingu Koolis 9. klassi aastal 2018. Olen lõpetanud ka Hugo Treffneri Gümnaasiumi ja peagi lõpetan Tartu Ülikooli. Mu koduks on maja, kus ma elan oma tulevase mehega. Maja on valget värvi ja sellel on kaks korrust ja kamin. Meil on koer ja kass, koera nimi on Mustu ja kassi nimi on Liisu. Kassi nime ma võtsin oma kõige esimese kodulooma järgi, kuna ta oli mulle väga kallis.

Minu huviks ja kireks on ja jääb tantsimine ja laulmine. Minu parimateks sõbrannadeks on minu põhikooliaegsed sõbrannad Gea, Janne ja Andra. Andra ja Jannega käin ma trenni tegemas, kuna meile väga meeldib trenni teha. Me käime MyFitness-is. Geaga oleme me šopahoolikud, kuna meile meeldis juba põhikooliajal väga šopata. Ülikoolis ma õpin advokaadiks ja kui ma ülikooli lõpetan, tahan ma alustada oma advokaadibürooga.

Kuna juba põhikoolis jäi minu unistuseks osta endale auto Audi A6, siis selle unistuse kavatsen ma täita, kui ma alustan tööd oma büroos.

Kreete-May Saavo, 7.e klass

Mina aastal 2025

Kümne aasta pärast olen ma 26-aastane. Minu tulevikuvisioon muutub iga hetkega. Kas ma olen astronaut või olen ma edukas ärinaine? Seda ma kunagi ei tea, aga minu visioon tulevikust on hetkel selline, nagu ma seda kirjeldan.

Pärast Masingu põhikooli lõpetamist suundun edasi gümnaasiumisse ja pärast gümnaasiumi lõpetamist lähen arvatavasti Tartu Ülikooli või Tehnikaülikooli. Kuna mulle meeldib tehnika ja programmeerimine, loodan leida tööd kuskil tuntud programmeerimisfirmas.

Aga enne, kui ma ülikooli lähen, tahaksin ma minna vabatahtlikuks kohta, kus on elu raske ja kus inimesed vajavad abi. Näiteks on Keenias elu vilets ja mõned sealsed täiskasvanud on julmad inimesed, kes jätavad oma perekonna maha, kuna nad ei jõua enam lastega hakkama saada. Ja neid lapsi, kes on maha jäetud, ei huvita, et neil pole enam vanemaid, vaid neil on mõttes kooliskäimine, kuna nad teavad, et kui neil on haridus, on ka neil võimalus paremat tulevikku omada. Ja just selle pärast ma vabatahtlikuks tahangi minna, ma tahan neile anda oma teadmised kõigest, et nad saaksid parema tuleviku poole püüelda.

Seda, et ma elan Eestis kümne aasta pärast, ma enda tulevikus ei näe. Eestis lihtsalt pole tulevikku, mida mina sooviks saada. Eestis elamise asemel näen ma seda, et elan välismaal kuskil väikeses külakeses, oma väikeses majas.

Kokkuvõttes tahan ma aidata abivajajaid ja kui ma seda teinud olen, siis võin elada selle teadmisega, et ma olen andnud kõik, mida ma koolis õppisin, nendele, kes seda vajavad.

Elina Jõgi, 9.a klass

Mats Oskar Külvik, 9.c klass

Mina 10 aasta pärast

Maailm muutub iga aastaga aina rohkem. Samuti muutub ka minu maailm. Kümne aasta pärast võivad minu unistused olla teistsugused kui praegu. Olen siis 25 aastane. Järgmiselt kirjutan, milline minu elu oleks tulevikus.

Mul on üheks pisikeses tundmatus külas üks väikene tagasihoidlik suvila ja hiiglaslik aed mõningate õunapuudega, marjapõõsastega ning ühe väikese tiigiga, mille ma ise kaevasin, kui ma naabrimehe traktorit korraks "laenasin". Ma elan suvilas, kus on kolm tuba: elutuba ja kaks magamistuba. Muidugi on mul ka köök ning vannituba pealekauba. Ma elan üksi koos 38 kassiga, kuna neljakäpalised karvapallid ei vaidle vastu nii nagu inimesed.

Ma teenin palka oma peidupaigas, et mitte välja minna. Isegi toidu tellin ma Internetist. Oma elukutset armastan ma väga. Ma olen kassihoidja ja ma teen seda oma kodus. Loomadega tegeledes kannan ma mundrit ning vabal ajal kannan öösärki. Ma töötan üksi, kuna mul ei ole kellegi abi vaja, et hakkama saada. Ma teen seda nii palju, kui tahan, sest ma armastan kassidega tegeleda ja palk on ka väga hea.

Minu amet on tore ja vaheldusrikas. Ma ärkan üles varahommikul, panen mundri selga ning annan kassidele kõige paremat rooga, mida raha eest osta saab. Peale seda väljun ma majast oma aeda ning ehitan kassidele ronimispuid. Siis asun ma kööki, teen endale süüa ja tegelen veel oma loomadega. Kui olen õgimisega lõpetanud, lähen marjule. Oma kolme kassi: Paks-Mozartit, Kuivik-Chaikovskit ja Mustik XI armastan ma väga, ülejäänud on külakassid.

Kassid, Internetist toidu tellimine, kodu ja millegi tegemine, mida ma armastan, teevad minu elu tervikuks. Ma nutan õnnest iga õhtu, süües kooki ning vaadates kassidega televiisorit. Elu on tore!

Hanna-Gret Vettik, 9.a klass

Martin Sirp, 9.c klass

GÜMNAASIUM

Leekiv tõde
tühjas taevas.

Väljasirutatud käed.

Jumala ajastul,
laulud piiritusest.

Viisid, et elada.
Viisid, et surra.

Mõtted elusast luulest.
Inspiratsioonide mäng,
juhuslikud kujud.

Oli komme luuletusi süüa,
hulle laule laulda.
Neelatada omakorda hämmastust
mahlakast päikesepaistelisest ilmast,
poeedi jõhkrusest.

Tuuli Kalinin, 12. klass

Kaidi Markna, 12. klass

Võlateade

Ma olen võlgu oma mõtteid
Ja võlgu olen selgitusi
Kellelegi võlgnen ma tundeid
Ja maksma pean eksitusi
Võlgu olen siiraste silmade eest
Pean tagastama raisatud aja
Arveid on rohkem, mitme raha eest
Tasun kohvi mille ajasin maha
Kord öös ma võlgu jäin südame
Seda maksu ma maksta ei jõudnud
Enam võtta pole miskit neist künadest
Killuke lootust, raevu ja õudust

Kelly Linnap, 10. klass

Kaidi Markna, 12. klass

Meie võimsaim relv on sõna
see siiski nii tühine näib
vahel ei paranda väikestki mõra
teinekord maha võtab päid

sõnade arv on meil loetud,
tundeid tunda võid piiritult
kuid see mis juba kord öeldud
jääb alles just nagu pihitud

elu kustukummi ei tunne
valge leht kehtib ainult sündides
kõik on trükitud isegi surres
vali hoolikalt sõnu neis kirjades

sõna jõud on määramatu
kuid „andesta“ enam ei kaalu
iial üles seda keelevääratust
mis su armsamalt võtta võis elu

Kelly Linnap, 10. klass

Kaidi Markna, 12. klass

Olla inimene ja/või lind?

Arvan, et iga inimene on vahel unistanud olla keegi teine. Võib-olla tahab keegi olla loom, kuid mind võlub mõte olla lind. Tõusta linnuna taevasse, liikuda kõrgele ja kaugele on inimesele kadestamisväärne oskus.

Olen paraku inimene, kel puudub võime lennata, kuhu süda kutsub. Võin ju istuda lennukile, ent need tiivad, mis kaugusesse kannavad, pole ikkagi minu omad. Lennuk on vaid masin, mitte luust, lihast ja sulgedest keha.

Lindudel on oma keel, justnagu inimestelgi. Ometi inimene ei mõista lindude salakeelt, kuigi on sellest unistanud, nagu paljudest muinasjuttudest lugeda võime. Igal linnul on pealegi oma laul, mille järgi neid ära tuntakse. Ka igal inimesel on oma hääletämber ja kõnemaneer, mis neid üksteisest eristab. Nii nagu inimesi on erinevast rassist ja rahvusest, on ka lindude maailm kirev liikidest, kellel kõigil on oma kuju, värv ja iseloom. On kurje röövlinde ja rõõmsaid laululinde, on graatsilisi veelinde, visasid rändlinde ja laisku kodulinde. On veel lennuvõimetuid linde, kes harrastavad kiireid jooksusamme. Ka inimeste hulgas on neid, kes paistavad kartlikumad ja tagasihoidlikumad või siis hoopis pealetükkivamad ja agressiivsemad, tugevamad või nõrgemad.

Kas tõesti on inimesed ja linnud nii sarnased? Kumb siis olla? Kui ainult lennata suudaks, siis polekski ju küsimust.

Henri Kuusik, 10. klass

Meelis Reinlo, 11. klass

Kariina Üllim, 11. klass

Kaidi Markna, 12. klass

Piiks-piiks ja eetika kaob?

Viimase saja aasta jooksul on teadus ja tehnika teinud tohutu arenguhüppe. Kultuurtaimi on võimalik geneetiliselt muundada, et suurendada saagikust ning tõsta vastupanuvõimet haiguste ja kahjurite vastu. Mereröövlilugudest tuntuks saanud puujalgadest on saanud kõrgtehnoloogilised 3D-printeriga loodud mudelid, mida inimene suudab kontrollida samamoodi, nagu oma olemasolevaid jäsemeid. Need ja paljud teised leiutised ja avastused on saavutatud kümnete aastate pikkuse teadustöö tagajärjel, mille eetilisus on paljudel juhtudel olnud küsitav.

Juba pikka aega on teaduslikes laborieksperimentidest kasutatud katseloomi, eelkõige äädikakärbseid ja hiiri. Igal ajastul on olnud inimesi, kes on olnud loomkatsete vastased, väites, et need on ebaeetilised. Viimasel ajal on eetikaküsimus aga muutunud järjest teravamaks, kuna katseloomi on hakatud geneetiliselt muundama inimese sarnaseks, et uurida inimeste elu mõjutavaid haigusi. See tõstatab küsimuse, kust maalt lõppevad loom- ja algavad inimkatsed, kui osa katselooma ajust on hoopiski inimese oma. Kui läheneda probleemile ainult teaduslikust küljest, annab loomale tema instinktid ja eluviisid tema aju, nii et aju määrab loomaliigi. Inimese kõrva endale selja peale kasvatanud hiir on ikkagi hiir, olgugi et ta kannab endaga kaasas inimese kehaosa. Aju toimib ikkagi täpselt nii nagu hiirel. Kui aga hiirele anda inimese aju, on olukord hoopis teine. Olgugi et hiire koljusse mahub ainult vähendatud ruumalaga versioon inimajust, võivad selles ikkagi kujuneda inimelule omapärased tunnused, nagu emotsioonid või eneseteadvus. See tähendab, et katsed ei toimuks enam järjekordse laborihiire, vaid ühe väga omapärase, omapead mõtleva hiire peal, kes paneks omale nime, kui ta rääkida oskaks ja oleks oma toidu suhtes valiv, sest kõik asjad talle ei maitse.

Siitmaalt tõmbaksin mina eetilisuse piiri. Eksperimentide tegemine looma peal, kes ei tea, kes ta on või mis ta ülesanne siin maailmas on ning kes ei oma ei mõtteid ega tundeid, on aktsepteeritav, kui nendel eksperimentidel on tõsine põhjus, nagu näiteks inimesi vaevavate

tervisehädade ravi. Kui katsetamisel aga pole sügavamat tagamõtet kui ainult paari inimese isiklik huvi, on see lihtsalt raiskamine.

Embrüonaalsed tüvirakud on geenitehnoloogias laialt kasutuses uurimisallikana ning meditsiinis juba rakendust leidnud kahjustatud kudede taastamisel. Teoreetiliselt oleks neid võimalik kasutada ka puuduvate organite asendamisel, kuid selline tehnoloogia ei ole veel päris valmis. Kindlasti vähendaks see organidoonorluse vajadust ning aitaks kaasa elundite musta turu elimineerimisele. Tüvirakke saadakse enamasti abordi teel eemaldatud loodetest. Loodete teadusele annetamine oleks arusaadav, kuid tihtipeale müüvad kliinikud looteid kasu saamise eesmärgil teadustööks, mis, arvestades, et tegu on niigi enne algust lõpetatud inimeluga, muutub juba ebaeetiliseks.

Geneetika on aidanud leida ravi keerulistele haigustele ja suurendanud põllumajanduse tootlikkust. Selleks vajalikud uuringud pole alati toimunud eetiliselt, kuid on olnud tulemuslikud ning parandanud paljude inimeste elukvaliteeti. Eetika küsimus jääb loomkatsete puhul alati päevakorrale ning alati leidub teadlasi, kes enamuse inimeste arvates üle piiri lähevad. Siiski püsib eeldus, et enamasti kannab teadlaste töö vilja ning aitab inimkonda ühel või teisel viisil.

Mihkel Tarvis, 12. klass

Kärolin Pintman, 11. klass

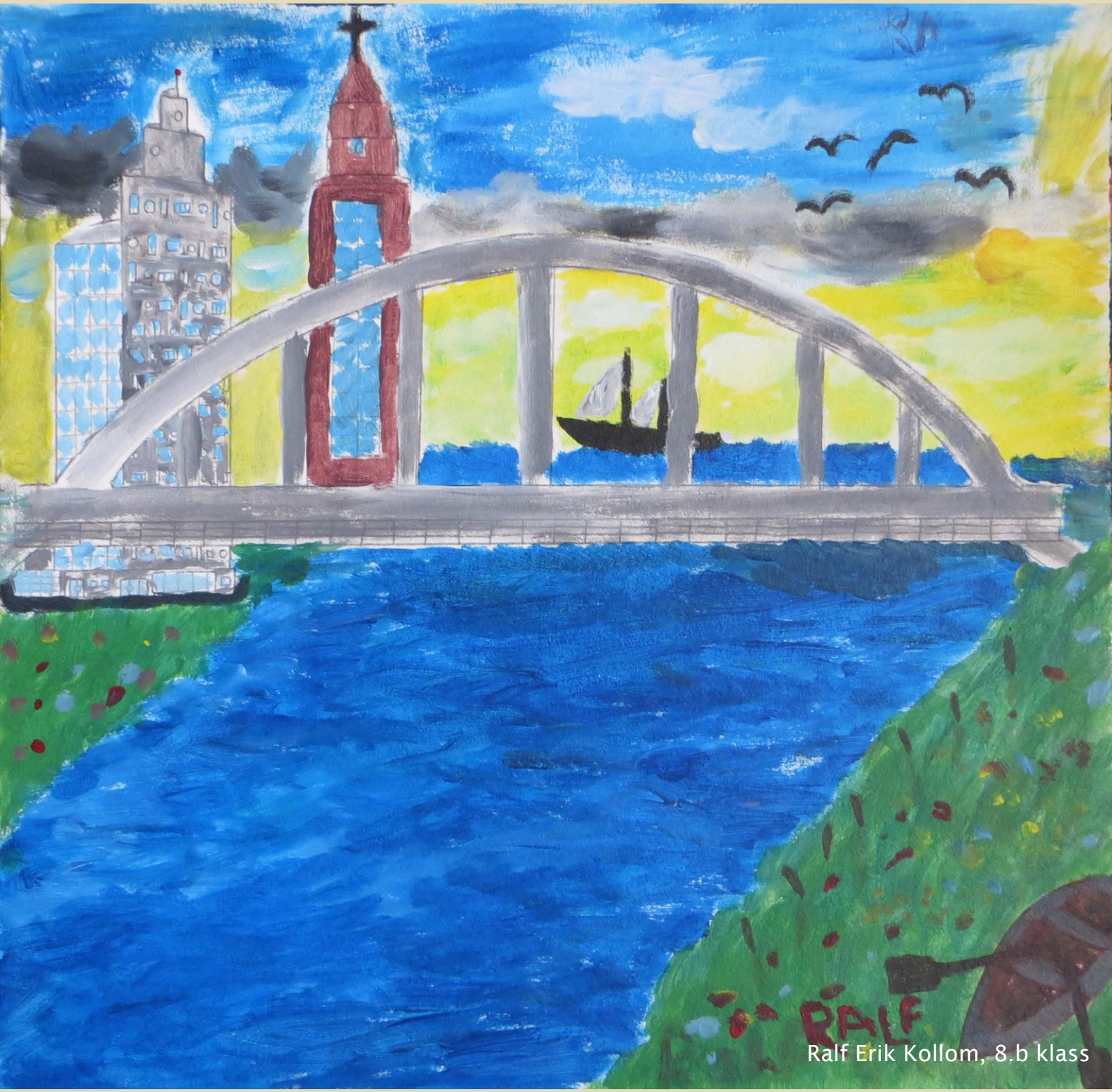

Ralf Erik Kollom, 8.b klass

NÄITUSED

Isevalmistatud pillide näitus kevadmessil

Näitus savikojas

TVBLI

Suur aitäh kogu kooliperele ajaraamatu valmimise eest!

Ajaraamatut aitasid koostada Kaisa Salm, Pauline Rummel, Alari Punning.

Täname esikaane autorit Hanna-Gret Vettikut ja tagakaane autorit Tuuli Geetsia Tšaškinit.

T. G. JŠAŠKIN